

hold til denne Lov; i Henseende til Faren for Smitteens Udbredelse; enten der er Sighus eller der ikke er Sighus, saa vil der i Epidemiforhold blive sørget for dette. Det forekommer mig ikke, der er Grund til at vedtage dette Endringsforslag, og jeg maa paa Flertallets Begne frataade dette.

J. C. Christensen: Ja, de Grunde, den højtærede Minister havde mod vore to Endringsforslag, finder jeg ikke meget vigtige. Over for Endringsforslaget Nr. 1, om at fratage Amtmanden den omhandlede Myndighed, havde Ministeren jo egentlig kun den Grund, at det var, hvad der fandt Sted efter vor almindelige kommunale Lovgivning; og han fandt det rigtigt, at Staten altid havde Indseende med saadanne Forhold og altid havde en Page at hærige sig paa. Men naar nu den ærede Ordfører og den høje Minister erkende, at i Praksis vil Amtmanden meget sjældent udsætte en saadan Sag, og naar det ligeledes erkendes, at Kommunerne have en meget stor Interesse i ikke at faa paabudt offentlig Behandling; uden hvor det er nødvendigt, saa ser jeg ikke, der er nogen som helst praktisk Grund til ikke at fratage Amtmanden denne Ret; saaledes som vort Endringsforslag bestemmer: — Hvad Sighuse angaar, sagde den højtærede Minister, at vort Endringsforslag hørte ikke hjemme paa denne Lov; og hvad Ministeren sagde; det sagde den ærede Ordfører efter. Naar Ministeren har talt, har Flertallet jo ogsaa talt, naar han ikke vil have det Endringsforslag og forsikrer, at Loven kan ikke gennemføres med den Endring, rejser Udvalgets ærede Ordfører sig og giver den samme Forsikring, at saa bliver det ikke til noget, og saa er det ikke værdt at tage den. Den hører ikke hjemme paa denne Lov; siges der, men denne Lov siger jo udtrykkelig i sin Titel og ogsaa i sit Indhold, at den handler om Foranstaltninger mod Udbredelsen af smittomme Sygdomme, og der er ikke nogen her, hverken den højtærede Minister eller den ærede Ordfører, der har bevisst det mindste om, at Sighuse ikke skulde være Foranstaltninger mod smittomme Sygdomme. Tværtimod; det er netop det, de ere. Saaledes, som Forholdene ere paa Landet, er det bitterligt, at naar et Menneske dør derude af en mer eller mindre smittom Sygdom, er Skikken der alligevel saadan, at der holdes Begravelsesammenkomster, og netop det, at et saadant Sighus opbevares i Hjemmet, giver tit Anledning til, at smittomme Sygdomme udbredes. Naar vi derfor her have foreslaaet, en Foranstaltning; som skulde hjælpe til at modvirke Udbredelsen af smit-

omme Sygdomme, mener jeg ogsaa, den hører hjemme her. Mærkeligt er det i øvrigt, at det sker under Tiden med et Endringsforslag her i Salen, at det sættes til Side, fordi det ikke hører hjemme paa det Lovforslag, hvortil det stilles. Da vi i Fjor havde Forslaget om Balgdagens Frihed, sagde man: Det er en smuk Tanke; men ud af Døren med dig; vi kunne ikke have dig her, du hører ikke hjemme her. Men da vi i Aar kom med det samme Forslag til Balgkresløben, hørte vi af den ærede Indenrigsminister, at det kunde være meget godt, men det hørte i Grunden ikke hjemme paa den Lov. — Naar i Virkeligheden kan man ikke sige; at dette Forslag ikke hører hjemme her, for der er ingen Medlemmer her — det føler jeg mig overbevist om — som kunne bevisse; og Ministeren eller den ærede Ordfører have slet ikke gjort Forsøg paa at bevise, at der er nogen anden Lov, hvor Forslaget hører bedre hjemme, eller at der kan findes en anden Lejlighed, hvor man lettere kan faa det Forslag frem eller føre det igennem. Paa denne Lov hører det hjemme, og; saa vidt jeg kan se, ikke noget andet Sted, det skulde da være ved et særligt Lovforslag. — Den højtærede Minister mente; at der var ingen Grund til at vedtage dette Lovforslag; for naar, der kom en rigtig stor Epidemi, vilde saadanne smaa Sighuse, hvor der kunde være en 3—4 Sig; ikke hjælpe sjænderligt. De maatte da være saa store, at de kunde rumme en 30—40 Sig om Dagen. Deri fejler den ærede Minister jo ganske. Hvis vi ude i vore smaa Kommuner skulde miste 30—40 Beboere om Dagen ved en Epidemi, saa fik den hurtig Ende. Det gaar ikke saadan til paa Landet. Der er ikke nær saa mange Mennesker derude, at en saadan Dødelighed kan indtræffe. Jeg har set paa en Kirke i et temmeligt stort Landsbysoen indhugget paa Murren; at da Pesten rasede her sidst, døde der 100 Mennesker; og det var endda, som sagt, en meget stor Landkommune. Nej; det gaar ikke saaledes til, at der dør saadan en Mængde Mennesker, saa jeg føler mig overbevist om, at selv om der udbrød en meget stor Epidemi, vilde saadanne Sighuse meget vel kunne slaa til. Desuden staa Eigene jo ikke der i længere Tid; de begraves efterhaanden. Men den højtærede Ministers Indvending gælder jo tilfulde med Hensyn til de store Røbstæder, særlig da her i København. Der vilde disse Sighuse ganske vist ikke kunne slaa til, men det tilsigter Forslaget jo heller ikke, her har man allerede sine store Sighusapeller. — Nu ville Folk sige, at Forslaget er overflødig derved; at Lovforslaget jo